

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1995-96, forhandlingerne side 1261, var sålydende:

Til justitsministeren (1/11 95) af:

Helge Sander (V):

»Vil ministeren være indstillet på at give en dispensationsmulighed i loven om overvågning af offentligt område med henblik på at hindre indbruds- og hærværksforbrydelser?«

Supplerende svar (11/1 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet udtalelser fra Rigspoliti-
chefen, Politidirektøren i København og Politi-
mesterforeningen.

Rigspoliti-
chefen har oplyst følgende:

»Indledningsvis bemærkes, at lov nr. 278 af 9. juni 1982 om forbud mod privates tv-overvågning m.v. i § 1, stk. 1, indeholder et absolut forbud mod privates tv-overvågning af gade, vej, plads eller lignende område, som benyttes til almindelig færdsel. En »dispensationsmulighed« vil således forudsætte en lovændring.

Herudover bemærkes følgende:

Af lovens § 2 fremgår, at dette forbud ikke gælder:

1. tv-overvågning af tankstationer, fabriksområder, overdækkede butikcentre og lignende områder, på hvilke der drives erhvervsvirksomhed, såfremt overvågningen foretages af den, der har rådighed over området.
2. tv-overvågning, der ikke er forbundet med optagelse af billeder på videobånd, film eller lignende, når den foretages som et led i overvågning af egne indgange, facader, indhegning eller lignende.

Ifølge nr. 1 vil videoovervågning således blandt andet kunne foretages i en parkeringskælder, hvor der erhvervsmæssigt lejes parkeringsplads ud.

Tv-overvågning, men uden videooptagelse vil ifølge nr. 2 tillige kunne finde sted ved private ejendomme, når det er egen indgang, facade, indhegning eller lignende, der overvåges.

Det overvejende hensyn bag lov nr. 278 af 9. juni 1982 er at undgå, at private personer foretager overvågning af et område, der er tilgængeligt for almindelig færdsel. En sådan opgave tilkommer politiet som et led i dets arbejde med at opretholde ro og orden.

Den form for tv-overvågning, der skitseres i begrundelsen for spørgsmålet, kan muligt være omfattet af definitionen i lov nr. 266 af 22. maj 1986 om vagtvirksomhed, § 1, stk. 1, nr. 1, (enhver selvstændig virksomhed, hvorved personer enten ved egen eller ansattes tilstedeværelse, ved brug af hunde eller ved tv-overvågning, fører tilsyn med privat område eller område, hvortil der er almindelig adgang . . .) – for så vidt som den ikke efter en konkret vurdering måtte falde ind under undtagelsesbestemmelsen i lov nr. 278 af 9. juni 1982, § 2, og i øvrigt er erhvervsmæssig.

Det anføres flere steder i betænkning nr. 1048/1985 om vagtvirksomhed, at et af de bærende hensyn bag loven er, at man i videst muligt omfang skal sikre, at opretholdelse af ro og orden varetages af politiet, og at vagtvirksomhed finder sted ud fra et legalitetsprincip. I betænkningen på p. 18, anføres (blandt andet) følgende:

» . . .

Da det er udvalgets opfattelse, at det primært er politiets opgave at opretholde ro og orden i samfundet, er det derfor af betydning for samfundet at have indseende og kontrol med vagtselskabernes virksomhed for at sikre, at de ikke udvikler sig til noget, der kunne opfattes som private politistyrker, og således at de i det hele taget driver deres virksomhed på en betryggende og forsvarlig måde.

På grund af virksomhedens nævnte karakter har borgerne på samme måde et rimeligt krav på beskyttelse mod overvågning og kontrol fra vagtselskabernes side.

. . .«

På denne baggrund findes det ikke rigtigt at indføre en dispensationsmulighed som foreslået.«

Politidirektøren i København har oplyst følgende:

»Som også anført af Straffelovrådet forud for lovens vedtagelse bør hensynet til privatlivets fred i relation til mulighederne for privat tv-overvågning afvejes over for de fordele i sikkerhedsmæssig og kriminalpræventiv henseende, som kan være forbundet hermed.

En sådan holdningsmæssig afvejning ligger, jf. forarbejderne, bag lovens nuværende udformning.

Jeg finder det på det foreliggende grundlag vanskeligt at vurdere, hvorvidt der eksisterer et behov for ud over de i lovens § 2 undtagne områder tillige at kunne dispensere fra lovens hovedregel.